

що можимъ да кажемъ и за ветхы-тѣ писатели, че като се водили отъ пріятно-то тогашне произношеніе, употребявали **Ѣ** и **Ѥ** като благозвучны безгласны буквы; по тѣзи причинѣ и совсѣмъ не сѣ постоянни и точни въ правописаніе-то си.

А че произношеніе-то и хортуванье-то на ветхи-тѣ Българи не е было сѣщо като наше-то сегашне, привождамы за примѣръ нѣкои слова изъ Остромирово-то Евангеліе: *Сынъ* ваю вмѣсто *сынъ вашъ*; *сынъ* наю, вмѣсто *сынъ нашъ*; *миръ* вм: *миръ* (свѣтъ); *бывааше* вм: *бывааше*; *имаше* ви: *имаше* и пр. и пр.

Мы не се боимъ слѣдовательно и дерзновенно казвамы че: „*Наши-тѣ праотци спорядъ низное ветхо произношеніе, употребявали Ѣ и Ѥ като безгласны буквы и ги ставили на краѣ-тъ или въ средѣ та на едно слово, или на единъ слогъ, за да изразятъ и опредѣлятъ точно твърдо-то, или мьгко-то произношеніе на по предня-та имъ безгласна буква.*

Мы мислимъ че въ много случаи и днесъ това да сторимъ было бы много добрѣ и да пишемъ: *сборъ*, а да го произносямы *сборъ*; (както и наистинѣ тѣй се произнося); *сединеніе*, *сединявамъ* (сединеніе, сединявамъ); *обграждамъ* (обграждамъ) *осьмій* (осмій); *тежскій* (тежкій); *обычній* (обычній) и пр. и пр. — Да употребимъ сирѣчь и мы, както и наши-тѣ праотци стрували, **Ѣ** и **Ѥ** въ средѣ-та на нѣкои слова като безгласны буквы, за да опредѣлимъ точно благозвучно-то произношеніе на по предня-та имъ безгласна буква, а не да ги употребявамы като гласны, дѣто народно-то произношеніе изиска едно низко и закрито произношеніе. — За да удовлетворятъ же първитѣ наши Просвѣтителі Кирилъ и Методій това народно произношеніе изнамѣрили буквѣ-тѣ.

3). Ѧ.

Която е наистинѣ удовлетворителна и за насъ и нѣмамы нуждѣ нито отъ **Ѣ**, нито отъ **Ѥ**, употребены като гласны. — И тѣй, буква **Ѧ** се употребява тамъ, дѣто народно то правилно и благозвучно произношеніе трѣба да е низко и затворено; а защото въобще произношеніето на винителній падежъ е по низко и по затворено отъ онова